

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJOJ LUCI
Broj: 11 0 U 38623 25 U
Banja Luka, 10.07.2025. godine

Okružni sud u Banjoj Luci, sudija pojedinac Sanela Koričić, uz učešće zapisničara Ljiljane Zubović, u upravnom sporu po tužbi Udruženje "Udruga Šimićana" sa sjedištem u Banjaluci, Šimići bb, Potkozarje (u daljem tekstu: tužilac), koje zastupa P. R.-predsjednik Udruženja i tužioca P. R. iz Banjaluke, [...], protiv rješenja broj: 15.4.1-96-106/24 od 14.03.2025. godine, Ministarstva za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju Republike Srpske, Banjaluka (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu ponavljanja upravnog postupka, dana 10.07.2025. godine, donio je

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tuženi da tužiocima nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana od dana dostavljanja ove presude.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom odbijen je prijedlog za ponavljanje postupka, okončanog rješenjem Ministarstva za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju RS, Banjaluka, broj 15.4.1-96-106/24 od 18.10.2024. godine, a kojim je izdata ekološka dozvola odgovornom licu „Kubik - Trans - Niskogradnja“ d.o.o. Laktaši za eksploataciju tehničkog građevinskog kamena - krečnjaka na ležištu „Karaula“ u Šimićima, Grad Banjaluka, kao neosnovan.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužioci pobijaju doneseni akt, iz razloga propisanih odredbama člana 10. stav 1. tačka 1., 2. i 4. Zakona o upravnim sporovima. U tužbi se navodi da je tužilac Udruženje „Udruga Šimićana“ iz Banja Luke registrovano udruženje koje okuplja mještane i raseljene mještane Šimića, da statutarni ciljevi istog obuhvataju i zaštitu životne sredine Šimića, kao i da su tužioci mještani ili vlasnici nepokretnosti u Šimićima, usljed čega tužioci imaju svojstvo zainteresovane strane u smislu odredbe člana 14. tačka j) Zakona o zaštiti životne sredine („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 71/12, 79/15 i 70/20 - u daljem tekstu: ZZŽS), te da tužioci imaju i pravo učešća u takvim postupcima shodno članu 12. ZZŽS i članu 2. stav 1. ZUS, te članovima 16. i 48 stav 2. u vezi člana 35. Ustava.

U tužbi navode da tužiocima nije omogućeno punopravno učešće u postupku izdavanja ekološke dozvole, niti je odlučeno o njihovom zahtjevu da im se omogući takvo učešće, dok se tuženi u osporenom aktu dotiče podneska tužilaca od 28.07.2024. godine u kojima je jasno istaknut takav zahtjev, ali navodi da je sticanje svojstva intervenijenta ili uzgredne stranke, u postupku izdavanja ekološke dozvole, za predmetni projekat dat predlagračima, što dokazuje činjenica da su sve primjedbe i napomene u vezi sa dokazima, uz zahtjev dostavljene na postupanje odgovornom licu, kojim je zatraženo da izvrši dopunu dokaza na način da se pojedinačno odgovori na svaku primjedbu i u skladu sa primjedbama izvrše i korekcije mjera zaštite životne sredine, tako da iz izloženih činjenica proizlazi da je ministarstvo aktivno uključilo predlagrača u postupak izdavanja ekološke dozvole, zbog čega tuženi smatra da je

neosnovano pozivanje na čl. 127. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu: ZOUP). U vezi takvih navoda, tužioci ističu da ZOUP ne uređuje pitanje uzgredne stranke, niti pravi razliku između stranaka, već je stranka između ostalog i lice koje radi zaštite svojih prava ili pravnih interesa ima pravo da učestvuje u postupku, tako da su tužiocima morala biti priznata sva procesna prava koja pripadaju stranci, a ne samo mogućnost iznošenja primjedbi i to na nekompletne dokaze. Tačno je da su se tužioci izjasnili na dokaze, nakon čega je traženo da se isti upotpune, ali tužiocima nikada nije dostavljena dopuna dokaza, kako bi se na njih mogli izjasniti prije donošenja rješenja, a shodno članu 131. stav 3. ZOUP-a. Takođe, smatraju da je tuženi morao zaključkom da odluči o zahtjevu tužilaca da im se omogući punopravno učešće u postupku, shodno članu 127. ZOUP-a. Tužioci smatraju da je irelevantno to što im je omogućeno da se izjasne o nepotpunim dokazima, već im se moralo omogućiti da se izjasne o dopunjenim dokazima koji ustvari i nisu dopunjeni na odgovarajući način, odnosno dopunom dokaza nije postupljeno po primjedbama tužioca, a što bi sve moglo dovesti do drugačijeg rješenja ove upravne stvari, da su isti dostavljeni tužiocima. Tuženi navodi, da je bez uticaja što je rješenjem od 27.12.2024. godine, uvažio zahtjev tužilaca za pristup informacijama i tek tada im dostavio dopunu dokaza i da Zakon o zaštiti životne sredine, ne propisuje obavezu da se sprovodi dodatni postupak konsultacija javnosti, odnosno zainteresovanih strana nakon izvršene korekcije dokaza, na što tužioci ukazuju da ta obaveza tuženog proističe iz odredbi Zakona o zaštiti životne sredine, o omogućavanju javnosti da se izjašnjava o dokazima, jer se tek dopunjeni dokazi mogu smatrati dokazima, ali i iz odredbi ZOUP-a, koje jamče strankama procesno pravo da se izjašnjavaju o svim činjenicama i okolnostima, pa tako i dokazima na kojima se temelji odluka, a svakako je riječ o jednom te istom upravnom postupku, a ne nekom dodatnom postupku konsultacija. Dalje tužioci navode da dokazima i dopunom dokaza nisu uzete u obzir nepokretnosti u Šimićima i prava vlasnika tih nepokretnosti, već se samo bavilo stanovnicima, a to su lica sa prijavljenim prebivalištem u Šimićima, naglašavajući da nisu uzeta u obzir sva lica čija prava štiti Zakon o zaštiti životne sredine, a to su takođe i vlasnici nepokretnosti, zbog čega je u dopuni dokaza trebalo navesti podatke o svim vlasnicima nepokretnosti u Šimićima, kako bi se dobila pravilna slika o obimu uticaja projekta. Tužioci su očekivali da će se to ispraviti dopunom dokaza u skladu sa njihovim primjedbama, pa kako dopuna dokaza tužiocima nije dostavljena, isti nisu imali mogućnost da ističu primjedbe na odlučni dokaz na kojem se temelji sporno rješenje o davanju ekološke dozvole. U vezi primjedbe tužilaca koja se tiče vodnih dobara, tuženi navodi da tokom obilaska terena na osnovu postojećeg stanja trenutno nema akumulirane vode niti vodnih dobara u blizini predmetnog ležišta, tako da njihovo postojanje u dokazima nije moglo biti potvrđeno, niti razjašnjeno, čime tuženi povrjeđuje osnovna načela upravnog postupka iz čl. 8., 10. i 11. ZOUP-a, jer ne može niko osim organa u upravnom postupku da utvrđuje činjenice, pa se tako ni dopunom dokaza ne mogu utvrđivati nikakve činjenice, već je to dokaz koji tuženi treba da cijeni savjesno i brižljivo, posebno i u vezi sa drugim dokazima. Tužioci su ukazivali da je riječ o vodnim dobrima koja se napajaju od padavina, pa je moguće da u trenutku izlaska na teren na nekoj lokaciji nije bilo akumulirane vode, ali nije jasno s kim je tuženi izlazio na teren, i u vezi s tim tužioci ukazuju da je izlazak na teren dokazno sredstvo - uviđaj, koje je uređeno odredbama članova 182. do 186. ZOUP-a, a vrši ga službeno lice nadležnog organa i ne može ga vršiti sama stranka ili lice koje stranka angažuje. Da je tužiocima bila pružena mogućnost osporavanja dopune dokaza, oni bi mogli predložiti svoje dokaze koji bi bili dovoljan osnov za vršenje uviđaja, kako bi se neposrednim opažanjem utvrdilo da li postoje ili ne postoje vodna dobra na području Šimića iz kojih se Šimići snabdijevaju vodom. Ističe da je tuženi povrijedio čl. 8. ZOUP-a, jer je naveo da je „licencirano lice“ utvrdilo „stručne činjenice“, pa tužioci ukazuju da je „licencirano lice“ privredno društvo, kakvo se osniva sa ciljem sticanja dobiti kojeg je angažovao tuženi za svoje potrebe i o svom trošku da sačini dokaze, te da nije na

licenciranom licu da utvrđuje činjenice, već da sačini dokaze, koje će tuženi da cijeni, kao jedini nadležan da na osnovu istih utvrđuje činjenično stanje. U vezi primjedbi tužilaca koje se odnose na taložnike, tuženi samo citira dopunu dokaza i zanemaruje primjedbe tužilaca, dok se nigdje u dopuni dokaza ne navode bilo kakvi detalji o sistemu taložnika koji će se koristiti u konkretnom slučaju, a citirani navodi iz dopune dokaza su kontradiktorni, jer se navodi da otpadne vode sa površinskog kopa, koje kvalitetom i sastavom ne zadovoljavaju uslove propisane pomenutim Pravilnikom, moraju se prečistiti mehaničkim i hemijskim putem, a tvrdi se da se odustalo od hemijskog prečišćavanja. Tužioci smatraju da su jasno obrazložili i predložili na koji im je način uskraćeno pravo punopravnog učešća u postupku, te kako pobijano rješenje sadrži nedostatke i nepravilnosti iz čl. 10. ZUS-a, to je njime povrijeđen i čl. 111. u vezi sa članovima 13., 24. i 35. Ustava. Tužioci predlažu da sud donese presudu kojom se tužba uvažava i osporeni akt poništava, te potražuju troškove upravnog spora prema iskazanom troškovniku.

Na zahtjev suda tuženi je dostavio spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu u kojem navodi da je tužba neosnovana, citirajući odredbe čl. 39. i čl. 88. Zakona o zaštiti životne sredine, te čl. 2. Pravilnika o postrojenjima, koja mogu biti izgrađena i puštena u rad samo ukoliko imaju ekološku dozvolu („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 124/12), u skladu sa kojima je tuženi obavijestio zainteresovanu javnost o podnošenju zahtjeva za izdavanje ekološke dozvole i to dana 18.07.2024. godine, u Dnevnom listu „Glas Srpske“, te je dokumentacija koja je dostavljena uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole postavljena na internet stranicu Ministarstva i dostavljena Odjeljenju za prostorno uređenje Grada Banjaluka dana 12.07.2024. godine, radi uvida zainteresovane javnosti. U nastavku odgovora ponavlja navode iz obrazloženja osporenog akta, te predlaže da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Zainteresirano lice „Kubik-Trans-Niskogradnja“ d.o.o Laktaši nije dostavio sudu odgovor na tužbu iako mu je ista uredno dostavljena sa poukom o pravu na odgovor.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30 Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor na tužbu, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta, proizlazi da su tužioci dana 19.02.2025. godine Ministarstvu za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju RS, podnijeli prijedlog za ponavljanje postupka, okončanog rješenjem br. 15.4.1-96-106/24 od 18.10.2024. godine, kojim je izdata ekološka dozvola odgovornom licu „Kubik - Trans - Niskogradnja“ d.o.o. Laktaši, za eksploataciju tehničkog građevinskog kamena - krečnjaka na ležištu „Karaula“ u Šimićima, Grad Banjaluka, ukupne površine eksploatacionog polja od 8,46 hektara. Odlučujući o tom prijedlogu tuženi je donio osporeni akt kojim je prijedlog odbijen kao neosnovan. U obrazloženju je navedeno da je prijedlog blagovremeno podnesen i da se zasniva na novim dokazima i onemogućavanju učešća u postupku okončanom navedenim rješenjem, jer su predlagači podnijeli zahtjev od 03.06.2024. godine i primjedbe od 28.07.2024. godine, kojim su tražili da budu aktivno uključeni u postupak izdavanja ekološke dozvole pravnom licu „Kubik-Trans-Niskogradnja“ d.o.o. Laktaši, a da organ, suprotno odredbi člana 127. ZOUP, nije zaključkom odlučio o zahtjevu, već je tražio od odgovornog lica da dokaze upotpuni, te da im je organ dostavio predmetno rješenje, ali im nije omogućio da se izjašnjavaju na navode investitora, što je suprotno članu 131. stav 3. ZOUP-a. Predlagači su naveli da im je nakon donošenja rješenja, a na njihov zahtjev dostavljena dopuna dokaza i to 15.01.2025. godine, uz rješenje br. 15.4.1-96-106/24 od 27.12.2024. godine, tako da su u roku od mjesec dana od dana kada su stekli mogućnost da upotrijebe dokaz - dopunu dokaza, odnosno da se o njemu izjašnjavaju, podnijeli prijedlog za ponavljanje postupka, jer da im je ranije omogućeno da upotrijebe taj dokaz, to bi moglo dovesti do drugačijeg rješenja ove upravne stvari. Dalje su naveli da se iz dostavljenje dopune dokaza vidi da se njome odgovara na primjedbe, ali da su

zanemarene nepokretnosti u privatnom vlasništvu i da je potrebno zaštititi i životnu sredinu tj. nepokretnosti lica koja ne borave u Šimićima tokom cijele godine. Smatraju da nosilac projekta nije mogao utvrditi postojanje vodnih dobara na koja se oni pozivaju, zatim primjedbuju na podatke o flori i fauni, kao i da se u dopuni dokaza ne navode bilo kakvi podaci o sistemu taložnika koji će se koristiti u konkretnom slučaju, tako da nosilac projekta suštinski nije odgovorio na njihove primjedbe koje bi ovaj organ trebao cijeliti, što bi moglo dovesti do drugačijeg rješenja stvari, predlažući da se upravni postupak ponovi, te da se zahtjev nosioca projekta odbaci, budući da dokazi nisu upotpunjeni kako je traženo, odnosno da se zahtjev za izdavanje dozvole odbije. Tuženi je u osporenom aktu ocijenio da prijedlog za ponavljanje postupka nije osnovan i da nije ispunjen uslov iz čl. 234. tačka 9. ZOUP, jer predlagači nisu onemogućeni u ostvarivanju svog prava da učestvuju u predmetnom postupku, nego da je, naprotiv, dopuna dokaza izrađena na osnovu svih primjedbi i komentara predlagača koji su dostavljeni u toku javnog uvida u predmetnom postupku izdavanja ekološke dozvole. Pojašnjeno je da je akt predlagača od 03.06.2024. godine, na koji se isti pozivaju, ustvari zahtjev za pristup informacijama kojima je tražena dostava informacija koje se odnose na postupak prethodne procjene uticaja na životnu sredinu, koji je prethodio postupku izdavanja ekološke dozvole za predmetni projekat, na koji zahtjev je ministarstvo odgovorilo aktom od 12.06.2024. godine, u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 20/01), koji su predlagači uredno primili. Tuženi naglašava da ni u jednom dijelu zahtjeva za pristup informacijama od 03.06.2024. godine, nije sadržan zahtjev predlagača da budu učesnici postupka izdavanja ekološke dozvole za koju je zahtjev odgovorno lice „Kubik - Trans - Niskogradnja“ d.o.o. Laktaši, dostavilo organu dana 28.06.2024. godine. Takođe, podneskom od 28.07.2024. godine, predlagači su dostavili primjedbe i napomene u vezi sa dokazima uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole investitora „Kubik - Trans - Niskogradnja“ d.o.o. Laktaši, što, po tuženom dokazuje da je predlagačima dato svojstvo intervenijenta ili uzgredne stranke, jer je činjenica da su sve primjedbe i napomene dostavljene na postupanje nadležnom odgovornom licu, dopisom od 22.08.2024. godine i zatraženo da ovlašteno pravno lice za obavljanje djelatnosti iz oblasti zaštite životne sredine „Rudarsko tehnološki zavod“ d.o.o. Prijedor, izvrši dopunu dokaza, na način da se pojedinačno odgovori na svaku primjedbu i u skladu sa istim izvrše korekcije mjera zaštite životne sredine, o čemu je ministarstvo obavijestilo i predlagača. S obzirom na takvo postupanje ministarstva, povodom oba zahtjeva predlagača od 03.06.2024. i od 28.07.2024. godine, neosnovano je pozivanje predlagača na odredbu člana 127. ZOUP-a, kao i navod da je došlo do povrede člana 131. stav 3. istog zakona, s obzirom da su tuženi i jedinica lokalne samouprave tj. Gradska uprava Grada Banjaluka organizovali javni uvid u skladu sa odredbom člana 88. Zakona o zaštiti životne sredine i pružili mogućnost predlagačima i cijeloj zainteresovanoj javnosti da dostave svoje mišljenje, sugestije i komentare. Shodno odredbi člana 88. Zakona o zaštiti životne sredine („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 71/2012, 79/2015 i 70/2020, u daljem tekstu: ZZZŠ), zainteresovana javnost je bila obaviještena dana 18.07.2024. godine, obavještenjem u Dnevnom listu „Glas Srpske“, istovremeno sa postavljanjem zahtjeva i dokaza na internet stranicu tuženog i dostavljanjem Odjelenju za prostorno uređenje gradske uprave Grada Banjaluka. Navodi koji se odnose na primjedbu da se dopuna dokaza ne bavi pitanjem zanemarivanja nepokretnosti u privatnom vlasništvu, tuženi cijeni neprihvatljivim, jer i dokazi i dopuna dokaza sadrže podatke o pitanju uticaja projekta na životnu sredinu, kao i na stanovništvo, odnosno zdravlje ljudi, a u skladu sa članom 85. ZZZŠ, s čim u vezi ukazuje da je u konačnom rješenju navedeno da je ministarstvo, cijeneći sve primjedbe Udruženja „Udruga Šimićana“, ocijenilo da se ne očekuje negativan uticaj rada predmetnog kamenoloma, jer će se izvršiti uklanjanje vegetacijskog pojasa samo u eksploatacionom polju oko kojeg će ostati pojas šume koji predstavlja prirodni zaštitni pojas od negativnog uticaja prašine i buke na životnu sredinu. Konstatovano je da predlagači

neosnovano tvrde da činjenično stanje nije potpuno i pravilno utvrđeno u pogledu vodnih dobara, jer je činjenično stanje utvrđivano od ovlaštenog pravnog lica „Rudarsko tehnološki zavod“ d.o.o. Prijedor, koje posjeduje važeće rješenje ili licencu ministarstva o ispunjenosti uslova za obavljanje djelatnosti iz oblasti zaštite životne sredine, tako da ministarstvo nije postupalo suprotno članu 8. ZZŽS, jer se prilikom odlučivanja u ovoj upravnoj stvari rukovodio stručnim činjenicama koje su bile utvrđene na terenu od strane licenciranog pravnog lica. Takođe je konstatovano da je neosnovan navod predlagača u vezi sa sistemom taložnika, jer je ovo pitanje obrazloženo u rješenju kojim je izdata ekološka dozvola, te se ne može prihvatiti ni prijedlog predlagača o potrebi angažmana vještaka koji bi utvrđivali stanje flore i faune na predmetnoj lokaciji. Na osnovu izloženog pozivanjem na odredbu člana 241. stav 1., 2. i 3. ZOUP-a, odlučeno je kao u dispozitivu osporenog akta.

Osporeni akt, po ocjeni ovog suda, nije pravilan i zakonit.

Prema odredbi člana 234. tačka 9. ZOUP, postupak okončan rješenjem protiv koga nema redovnog pravnog sredstva u postupku (konačno rješenje) ponoviće se ako licu koje je trebalo da učestvuje u svojstvu stranke nije bila data mogućnost da učestvuje u postupku, a odredbom člana 241. istog zakona, propisano je da kad organ koji je nadležan za rješavanje o prijedlogu za ponavljanje primi prijedlog, dužan je da ispita da li je prijedlog blagovremen, izjavljen od ovlaštenog lica i da li su okolnosti na kojima se predlog zasniva učinjene vjerovatnim (stav 1); Ako uslovi iz prethodnog stava nisu ispunjeni, organ će zaključkom odbaciti prijedlog (stav 2); Ako su uslovi iz stava 1. ovog člana ispunjeni, organ će ispitati da li su okolnosti, odnosno dokazi koji se iznose kao razlog za ponavljanje takvi da bi mogli dovesti do drukčijeg rešenja, pa ako utvrdi da nisu, odbiće prijedlog svojim rješenjem (stav 3), i na kraju odredbom člana 242. stav 1. istog zakona, propisano je da ako organ ne odbaci niti odbije predlog za ponavljanje na osnovu člana 241. ovog zakona, donijeće zaključak da se ponavljanje postupka dozvoljava i odrediće u kom će se obimu postupak ponoviti. Kad se postupak ponavlja po službenoj dužnosti, organ će donijeti zaključak kojim se ponavljanje dozvoljava, ako prethodno utvrdi da su ispunjeni uslovi. Ranije radnje u postupku na koje ne utiču razlozi ponavljanja neće se ponavljati.

U konkretnom slučaju, tužioci su dana 19.02.2025. godine Ministarstvu za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju RS, podnijeli prijedlog za ponavljanje postupka, okončanog rješenjem br. 15.4.1-96-106/24 od 18.10.2024. godine, kojim je izdata ekološka dozvola licu „Kubik - Trans - Niskogradnja“ d.o.o. Laktaši, za eksploataciju tehničkog građevinskog kamena - krečnjaka na ležištu „Karaula“ u Šimićima, Grad Banjaluka, ukupne površine eksploatacionog polja od 8,46 hektara. Odlučujući o tom prijedlogu tuženi je donio osporeni akt kojim je prijedlog odbijen kao neosnovan sa konačnim zaključkom da nije ispunjen uslov iz člana 234. stav 9. ZOUP jer predlagači nisu onemogućeni u ostvarivanju svojih prava da učestvuju u predmetnom postupku, što po tuženom potvrđuje činjenica da je dopuna dokaza izrađena na osnovu svih primjedbi i komentara predlagača koji su dostavljeni u toku javnog uvida u predmetnom postupku izdavanja ekološke dozvole.

Odredbom člana 14. stav 1. tačka j) ZZŽS određeno je da je zainteresovana strana ili organ fizičko lice sa prebivalištem ili pravno lice sa sjedištem ili vlasnik, odnosno posjednik nepokretnosti sa sjedištem u području uticaja ili području koje će vjerovatno biti pod uticajem, odnosno organ uprave ili drugi republički organ ili organ jedinice lokalne samouprave koji može biti zainteresovan za planirani projekat, odnosno procjenu njegovog uticaja na životnu sredinu, s obzirom na svoje specifične nadležnosti i odgovornosti, koje se odnose na zaštitu životne sredine.

Tuženi ne spori da su tužioci zainteresirana lica u postupku izdavanja ekološke dozvole za eksploataciju tehničkog građevinskog kamena - krečnjaka na ležištu „Karaula“ u Šimićima, što proizlazi iz obrazloženja osporenog akta, na strani 3. pasus zadnji, gdje tuženi navodi da je predlagačima dat status svojstva intervenijenta ili uzgredne stranke što dokazuje činjenica da

su sve njihove primjedbe i napomene u vezi sa dokazima uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole investitora, dostavljene dopisom tuženog od 22.08.2024. godine, na postupanje odgovornom licu za obavljanje djelatnosti iz oblasti zaštite životne sredine, sa obavezom da to lice izvrši dopunu dokaza na način da se pojedinačno odgovori na svaku primjedbu i da u skladu s primjedbama izvrši i korekciju mjera zaštite životne sredine. Iz spisa proizlazi da je dana 5.9.2024. godine zainteresovano lice dostavilo tuženom Dopunu dokaza iz septembra 2024. godine i odgovore na primjedbe i napomene tužilaca broj D18-1/24 od 4.9.2024. godine, izrađene od strane „Rudarsko tehnološkog zavoda“ d.o.o. Prijedor, nakon čega je tuženi dana 18.10.2024. godine donio rješenje kojim se izdaje ekološka dozvola odnosno rješenje kojim je okončan postupak čije se ponavljanje traži.

Odredbom člana 8. ZOUP, propisano je da se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari i u tom cilju moraju se potpuno i pravilno utvrditi sve činjenice i okolnosti koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja, a odredbom člana 9. istog zakona, propisano je da se prije donošenja rješenja stranci mora pružiti mogućnost da se izjasni o činjenicama i okolnostima koje su važne za donošenje rješenja, dok je odredbom člana 38. ZOUP, propisano da je stranka lice po čijem zahtjevu je pokrenut postupak ili protiv koga se vodi postupak, ili koje radi zaštite svojih prava ili pravnih interesa ima pravo da učestvuje u postupku, i na kraju odredbom člana 123. stav 3. ZOUP, propisano je da je obaveza organa uprave da prije donošenja rješenja utvrdi sve odlučne činjenice i okolnosti koje su od značaja za donošenje rješenja.

Dakle, tužioci kao zainteresovana lica jesu učestvovali u postupku izdavanja ekološke dozvole na način da su im dostavljeni dokazi uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole na koje su oni imali mogućnost primjedbi koje primjedbe su i iznijeli, a koje je tuženi potom dostavio odgovornom licu da na iste odgovori i u skladu s istim izvrši korekciju mjera zaštite životne sredine, međutim nakon što je ovlašteno lice „Kubik-Trans-Niskogradnja“ d.o.o. Laktaši dostavilo dopunu tih dokaza, tuženi je donio rješenje o izdavanju ekološke dozvole od 18.10.2024. godine, a da prethodno nije dopunu dokaza iz septembra 2024. godine, dostavio na izjašnjenje tužiocima kao zainteresiranim licima čime je prekršio odredbu člana 9. ZOUP jer je onemogućio tužioce da se izjasne o činjenicama i okolnostima na kojima je tuženi kasnije temeljio rješenje kojim je taj postupak okončan.

Organ uprave je dužan po službenoj dužnosti da vodi računa da li su sva lica koja imaju status stranke u postupku pozvana na raspravu, odnosno u ovom slučaju da li su joj dostavljeni svi dokazi na kojima se rješenje temelji odnosno da li joj je pružena mogućnost da se izjasni o svim okolnostima i činjenicama, o prijedlozima i predloženim dokazima, da li joj je omogućeno da učestvuje u izvođenju dokaza i postavlja pitanja drugim strankama, da se upozna sa rezultatom izvođenja dokaza i da se o tome izjasni, koja dužnost organa je propisana odredbom člana 131. stav 3. ZOUP. S obzirom da prema stanju spisa, obrazloženju osporenog akta i rješenja kojim je data ekološka dozvola, proizlazi da dopuna dokaza koja nikad nije dostavljena tužiocima, predstavlja relevantan dokaz kojim su utvrđivane odlučne činjenice i okolnosti na kojima se rješenje o ekološkoj dozvoli temelji, to je tuženi bio u obavezi da tužiocima omogućiti sva ona prava propisana članom 131. ZOUP, pa se ne može prihvatiti opravdanje tuženog da predlagači nisu onemogućeni u ostvarivanju svog prava da učestvuju u predmetnom postupku jer da je dopuna dokaza izrađena na osnovu svih primjedbi i komentara predlagača odnosno u ovom sporu tužioca. Činjenica je da su isti onemogućeni da se upoznaju sa navedenom dopunom dokaza i izjasne se na istu tako da nisu ni mogli cijeniti da li su njihove primjedbe i zahtjevi u toj dopuni uobzireni, te u konačnici u ovoj tužbi tvrde i iznose razloge zbog kojih smatraju da su njihovi zahtjevi i primjedbe zanemareni, o čemu se ovaj sud neće baviti u konkretnom slučaju u kojem se odlučuje samo da li su postojali zakonski uslovi za ponavljanje upravnog postupka, a ne i zakonitosti i pravilnost rješenja kojim je upravni postupak postupak, čije se ponavljanje traži, okončan. Sud ukazuje na dalji sadržaj odredbe člana 131. stav 3.

ZOUP koja propisuje da organ neće donijeti rješenje prije nego što stranci pruži mogućnost da se izjasni o činjenicama i okolnostima na kojima treba da se zasniva rješenje, a o kojima stranci nije bila data mogućnost da se izjasni, što znači da je cilj da se svakoj stranci omogući da se izjasni o pravima o kojima se odlučuje, a što je izostalo u slučaju tužioca kojima nije omogućeno učešće u postupku radi upoznavanja i izjašnjenja na odlučne dokaze na kojima se temelji rješenje od 18.10.2024. godine, te nije dostavljeno ni to rješenje u redovnom postupku nego tek u postupku pokrenutom po zahtjevu tužioca za dostavu informacija u skladu sa odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Ne stoje navodi tuženog o neosnovanosti povrede odredbe člana 131. stav 3. ZOUP, pozivom na odredbu člana 88. ZZŽS, jer navedena odredba ne isključuje obavezu organa da u postupku izdavanja ekološke dozvole postupa po odredbama ZOUP, što je i određeno odredbom člana 89. stav 2. ZZŽS kojom je propisano da se na pitanja postupka koja nisu uređena ovim zakonom, primjenjuje propis kojim je regulisan opšti upravni postupak.

Odredbom člana 88. stav 1. ZZŽS jeste određeno da Ministarstvo obavještava javnost i zainteresovanu javnost o sadržaju zahtjeva za izdavanje ekološke dozvole u jednom od dnevnih listova u Republici, o trošku podnosioca zahtjeva i putem svoje internet stranice i da je stavom 2. istog člana zakona određeno da jedinica lokalne samouprave obavještava javnost i zainteresovanu javnost o sadržaju zahtjeva iz stava 1. ovog člana putem oglasne ploče i svoje internet stranice. Jedinica lokalne samouprave na čijoj teritoriji se nalazi lokacija postrojenja, u svojim prostorijama, stavlja na besplatan uvid zainteresovanoj javnosti zahtjev za ekološku dozvolu iz st. 1. i 2. ovog člana i priloženu dokumentaciju, od dana objavljivanja obavještenja iz stava 1. ovog člana, do isteka roka iz stava 4. ovog člana (stav 3.). Zainteresovana javnost može u roku 30 dana od dana objavljivanja obavještenja iz stava 1. ovog člana podnijeti nadležnom organu mišljenje o zahtjevu i priloženoj dokumentaciji, u pisanoj formi (stav 4.).

Međutim, sve i da je tačno da je tuženi postupio po navedenoj odredbi (za šta prema stanju spisa nema dokaza na osnovu kojih se može zaključiti da su tuženi i Grad Banja Luka postupili u skladu sa navedenim odredbama), suprotno stavu tuženog, to ne isključuje njegovu obavezu da po službenoj dužnosti vodi računa da li su sva lica koja imaju status stranke u postupku pozvana na učešće u postupku i da li su im omogućena sva prava propisana članom 131. ZOUP. To posebno u situaciji kad su povodom iznesenih primjedbi i napomena tužilaca sačinjeni dopuna dokaza i odgovori na primjedbe i napomene tužilaca koje su poslužile kao dokaz na kojem se zasniva rješenje kojim je postupak okončan, to je navedene dokaze tuženi bio dužan dostaviti tužiocima i to prije donošenja navedenog rješenja.

Kako je tužiocima onemogućeno učešće u postupku na način da im je onemogućeno upoznavanje sa dostavljenom dopunom dokaza i samim tim izjašnjenjem na isti, eventualnim prigovaranjem i osporavanjem, a kasnije i nedostavljanje rješenja kojim je taj postupak okončan, to sama okolnost da stranka koja je trebala, a nije učestvovala u upravnom postupku je apsolutnog djelovanja jer sama po sebi predstavlja dovoljan razlog za ponavljanje postupka, prema odredbi člana 234. stav 1. tačka 9. ZOUP, pa tužioci kao podnosioci prijedloga za ponavljanje postupka nemaju potrebu da dokazuju da bi u slučaju njihovog učešća u postupku, došlo do drugačijeg rješenja upravne stvari.

Slijedom izloženog, proizlazi da su u postupku donošenja osporenog akta ostvareni razlozi iz člana 10. tačke 2. i 4. ZUS, za poništavanje osporenog akta, zbog čega se tužba i ukazuje osnovanom, pa je stoga istu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

U smislu člana 50. ZUS tuženi je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana od dana prijema ove presude umjesto poništenog osporenog upravnog akta donese novi akt, uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Kako su tužioci uspjeli sa tužbom u ovom upravnom sporu, to im shodno odredbi člana 49. ZUS pripadaju troškovi upravnog spora koji, prema opredijeljenom zahtjevu tužioca čine

troškovi sudske takse na tužbu u iznosu od 100,00 KM i na presudu u iznosu od 100,00 KM, koji predstavljaju troškove upravnog spora, budući da su iste tužioci obavezani platiti, shodno Tarifnom broju 22. i 23. Zakona o sudskim taksama („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 73/08, 40/09, 67/13, 63/14 i 66/18).

Zapisničar
Ljiljana Zubović

Sudija
Sanela Koričić